

## DECALEG PEL 2016

Des de UPIMIR patronal de referència de les petites i mitjanes residències de la tercera edat d'àmbit geogràfic català hem elaborat un decàleg del que demanem a aquest ressant nascut any 2016.

No es tracta de a qui l'hi demanem això, a dia d'avui queda lluny del nostre abast tal com està el panorama polític actual, només és una llista de consideracions totes elles basades en criteris objectius, i possibles en execució.

Creiem ferventment que des de UPIMIR, estem per ajudar i col·laborar en aquest sector, el qual no forma part de les grans propostes de pactes post electorals en boca de cap partit i una vegada mes relega als dependents, sent titllats de col·lectiu d'alta despesa i difícil gestió, tot i saber del seu creixement exponencial en les pròximes dècades, així com els eu gran deteriorament funcional any rere any.

De res ens serveix l'ésser creadors d'ocupació en un col·lectiu laboral de risc (dones majors 45 anys, amb baix nivell d'estudis i de difícil reinserció laboral en altres sectors).

De res ens serveix tributar un indigne IVA del 10% en places privades i un 4% en les publiques.

De res ens serveix estar sotmesos a inspeccions de tot tipus i característiques (benestar social, sanitat, treball, medi ambient, hisenda, i fins i tot de l'oficina del Síndic de Greuges com a autoritat catalana per a la prevenció de la tortura) i demostrar en totes elles la nostra honorabilitat i bon fer.

De res ens serveix el pagar religiosament les nostres aportacions a les arques de l'estat en forma d'impostos diversos.

De res ens serveix atendre, sota el paraigua d'un sector clarament social, a una població cada vegada amb més necessitats sanitàries i una complexitat en els seus processos patològics que limita amb l'àmbit hospitalari en molts casos.

De res ens serveix el pagar de forma puntual a professionals diversos (Metges, DUE, Fisioterapeutes, Psicòlegs, Treballadors socials, Terapeutes ocupacionals) els quals troben les seves funcions en mes d'una ocasió ignorades i duplicades pel mateix sector públic que hauria de prestar tals atencions i cobrir aquests serveis, obligant-nos a tenir professionals als quals després discuteixen la seva comesa, i buiden d'autoritat i contingut, i per tant a les empreses que els tenim en plantilla, però s'aprofiten d'ells i d'aquestes empreses de serveis, per minvar càrregues de treball i dedicació assistencial. Quina paradoxa, sembla aquell terrible dita de "qui bé et vol et farà plorar"

De res ens serveix cobrar tard i malament en un munt d'ocasions i casos sense poder reclamar interessos de demora ni queixar-nos públicament per no despertar alarma social, en contra de la legalitat vigent i el que qualsevol altra empresa faria.

De res ens serveix el treballar amb ràtios que no ens permeten transversalitat en les funcions dels nostres treballadors ni reducció de costos, se'ns exigeix que donem pernil de "jabugo" a preu de chopped de gall dindi.

De res ens serveix el defensar la claríssima diferenciació existent entre centres de fins a 50 places i els de més d'aquest aforament.

De res ens serveix reclamar un paper d'interlocutors, en la planificació de futures estratègies socials que atenguin la població gerontològica, en base al que les estadístiques ens demostren que passarà en un futur a mig termini.

Finalment i sense dubtar que de res servirà el explicar-ho, manifestar que mentre els que legislin no siguin coneixedors del que és una residència geriàtrica i la tipologia d'usuaris que s'atenen passaran coses tan sorprenents com exigir més habitacions amb WC en les mateixes, quan el 80% d'usuaris són incontinents i no els necessiten, la perversió del sistema és clara, qui legisla i dicta normes desconeix la realitat dels centres, així de fàcil.

Tanmateix, com si alguna cosa som és tenaços, que no pesats i si d'alguna cosa presumim és de mantenir un clar criteri d'unió i sinergia entre tots (fomentar els punts de consens és l'única manera d'anar avançant), i després de la nostra visió practicista, i d'aplicació directa en la millora de la qualitat assistencial als nostres usuaris, únic objectiu de qualsevol actuació a emprendre, i amb l'exigència legal de compliment de la LAPD, la qual sembla ser la llei més fàcil d'incomplir per part de totes les administracions, relatarem tot seguit el detall de totes les actuacions que creiem serien un revulsiu sectorial i ajudarien, basant-se en la seva justícia, equanimitat, equitat i coherència respecte a l'actual situació de la nostra nació i els seus dependents en l'àmbit dels centres geronto-geriàtrics.

Les hem diferenciat per a ser més clars i concisos, en quatre grups conceptuals

- 1- De caràcter econòmic - empresarial
- 2- De caràcter funcional
- 3- De caràcter organitzatiu
- 4- De caràcter model de centre i assistència.

Començarem doncs ja, amb la descripció de tots ells:

### **Sol·licituds de caràcter Econòmic-empresarial**

-Sol·licitem un IVA únic del 4% en tots els serveis residencials per a gent gran, és absurd que un idèntic usuari tributi pel mateix servei un IVA diferent, segons l'entitat mercantil, i la seva vinculació amb el sector públic en la que ingressi. Així mateix l'Administració hauria de plantejar-se si la rebaixa d'aquest 6% que discutim fomentaria un alleujament de les places públiques podent així, ser de més ràpida accessibilitat als que més les necessiten, recordem les nostres vergonyoses llistes d'espera per ingressar en centres amb places públiques. Des de UPIMIR creiem que un IVA del 4% en tots els centres, faria que el sector privat pogués baixar les seves tarifes aquest 6% de diferència, fent així més viables els centres i donant servei a usuaris que en altres cas col·lapsen llistes d'ingrés en centres públics. En un sector on el càrrec per a tots és pura fantasia, fem més suportable el pagament als que encara poden pagar-ho.

-Exigim el compliment puntual i segons la legislació actual, de les quantitats que l'Administració ha de pagar als centres i / o als usuaris, és per posar-se vermell el haver d'insistir que la llei marca un termini de 30 dies com a norma general, en cas contrari han de carregar-se els interessos de demora que siguin procedents i que ronden un 8% de mitjana. Pagar no és un caprici ni un favor, pagar és una obligació.

-Exigim un marc laboral que entengui que un centre de 25 places no té cap similitud amb un de 130 places per això hem d'insistir en iniciar negociacions amb els agents socials i amb l'Administració en concret amb inspecció de serveis socials per fixar un marc de converses encaminat a fixar criteris de diferenciació al respecte.

-Sol·licitem facilitat d'accés a les línies creditícies i de finançament a través d'entitats financeres i estaments públics com ICF i AVALIS, no ens cal milions d'euros, només necessitem d'una manera puntual i normalment per causa de les pròpia administració i els seus impagaments i retards, ajuda a moments crítics de tensions de tresoreria i / o falta de liquiditat.

-Exigim un model d'inspecció basat en checklist així com una inspecció que ens ajudi a millorar, ja van passar els temps d'existència de asils i residències al marge de la llei, som empreses serioses amb professionals al capdavant i desitgem formar part activa de l'esdevenir de la nostra activitat i futures línies d'actuació, desitgem una inspecció propera i que ens vegi com a tal i no com a possibles infractors.

-Exigim la universalització de la prestació econòmica vinculada a serveis, les famoses PEVS com a mecanisme d'autoregulació del sector, s'ha demostrat que aquesta tipologia de prestació ajuda als usuaris i autoregula les tarifes del sector, tot i ser un dret contemplat per llei en casos que l'administració no tingui mitjans assistencials a oferir el que passa molt, però que molt freqüentment, les PEVS no haurien de diferenciar graus de dependència ni funcionar per pressupostos tancats, aquest no és el seu esperit ni com estan previstes en la llei de la dependència.

### **Sol·licituds de caràcter Funcional**

-Defenem i proclamem ser un sector d'àmbit clarament social conforme i legislat per la Conselleria de Treball assumptes socials i família, abans Benestar social i família. No som hotels ni som clíniques, som la substitució de la llar de persones grans i amb patologies crònico-degeneratives, som el seu suport assistencial i de cures generals en la última etapa de la vida. Els que desitgin ser centres sanitaris haurien doncs trucar a la porta d'altres conselleries i negociar amb elles el seu futur així com competir amb establiments sanitaris dotats de mitjans tècnics i humans que ni volem ni desitgem. Des de UPIMIR, preconitzem un sector sostenible d'acord amb la realitat econòmica del nostre país i en línia amb les pensions que els nostres majors reben.

-Demaneu una clara parcel·lació pel que fa a equipaments, estructura i dotació humana en els centres residencials en base a la mesura, pel que fa a places es refereix. No entenem que tot un centre s'hagi d'adaptar per acollir a usuaris de grau III quan molts dels seus usuaris són grau II o I, aquesta circumstància tan sols encareix i fa en ocasions inviable i excessivament molest el model d'equipament i l'estructura arquitectònica de les residències, sense acontentar, creiem, a ningú, començant pels mateixos usuaris del centre eix de la nostra activitat.

-insistim en diferenciar des de inspecció, les llibertats i cures de cada usuari en base al seu nivell de dependència i el seu estat cognitiu i funcional, a casa de cadascú hauria d'existir un marge d'autonomia no coartat i les residències són la llar dels nostres usuaris, per això la seva llibertat d'actuació i marge d'elecció, ha de prevaler sobre normes generalistes impersonals.

-Manifestem la nostra total voluntat d'incorporar TICS i mitjans tècnics punters en els nostres centres, per això considerem la implicació de l'Administració en aquesta tasca bàsica i el

trànsfert d'informació com un concepte inqüestionable, si els centres ho fan més i millor sense per això encarir el producte, hauria de ser motiu de goig i alegria per a tot el sector i un as a la manega per una administració àvida de triomfs i amb poc pressupost

-Repetim que la cartera de serveis socials ha de desplegar-se totalment, fins i tot existeixen serveis en ella descrits que ni tan sols es contemplen en una societat tan avançada com la catalana, llegeixis els centres de nit. Així mateix, des d'altres comunitats, ens mostren per a vergonya de tots, que pensar és gratis i lideren nous reptes, com són a Castella i la Manxa les unitats de convivència amb menys de 16 places sota el nom de "casa meva"

### **Sol·licituds de caràcter organitzatiu**

Recordar que a Catalunya en el 70% dels centres tenen menys de 40 places per això aquesta tipologia tan pròpia de centre ha de ser tractat i valorat en clara diferenciació de les residències amb 100 o més places de grans entitats corporatives.

-Dotar de contingut i englobar en el sistema a tots els professionals de les nostres residències que treballen remunerats per les mateixes i en clara contradicció conceptual en múltiples ocasions amb els mateixos professionals que des del sector públic dupliquen les seves funcions sense col·laborar per a un fi comú sinó en la majoria de casos utilitzat criteris d'estalvi i falta de solidaritat que fan desesperar als nostres centres i els tècnics que en els mateixos exerceixen el seu treball, estem parlant de Metges, DUES, Fisioterapeutes, Psicòlegs, Treballadores socials i terapeutes ocupacionals. Si l'objectiu de tots és únicament el benestar dels nostres usuaris, té cap justificació la duplicat i traves de l'actual marc de col·laboració? .

-Implementar uns estàndards de qualitat basats en el model assistencial que no en el model hotel·ler i encara menys en l'hospitalari, de clara concepció, i aplicabilitat assequible als que demostrin complir-los i treballar per i per a l'usuari, l'important no és on, sinó com, només així podrem millorar en conjunt sense fer que els serveis oferts siguin impagables pels usuaris i fins i tot per la mateixa administració que ha regulat el sector fent-se inaccessible per a ella mateixa. Una vegada més és el peix que es mossega la cua, vull caviar però ho pagaré a preu d'ous de truita així de fàcil.

-Confecionar un marc a nivell de conveni col·lectiu que doti de més transversalitat als integrants de les nostres plantilles i que facin menys encotillat el seu treball i les seves funcions, no discutim salari però si funcions. Cal revisar el professiograma dels integrants dels nostres equips.

-Repensar quants professionals i amb quina dedicació horària han de treballar en l'assistència als nostres usuaris. En aquest sentit tenim clar que la base d'una bona assistència passa inexorablement per la figura del gerocultor.

-Finalització del procés d'acreditació de l'experiència laboral per que d'una vegada per totes, començar a professionalitzar al nostre personal auxiliar. Està clar que un curs ocupacional de 300 hores ha estat sempre insuficient per als reptes d'atenció i treball que els nostres usuaris actualment ens demanen .

### **Sol·licituds de Model**

-Insistim en reiterar que som centres socials substitutoris de la llar i no hem de perdre mai aquest punt de vista, o com en el sector s'indica, serem dolents hotels i pitjors clíniques, tots dos models són un error i no la nostra línia competencial. Els nostres usuaris volen un lloc on residir el mes

proper possible al concepte d'una llar, i ningú viu de forma indefinida en un hotel i menys encara resideix de forma indefinida en una clínica o hospital.

-Exigim doncs normatives i lleis encaminades a protegir i millorar aquest model social no deixant-nos influenciar per ínfules que supleixin les mancances del nostre model sanitari i encara menys de la nostra xarxa hotelera. Coherència com a base per a la sostenibilitat, així de senzill.

-Estem convençuts que l'atenció centrada en la persona (ACP) és un model ideal (no al 100% evidentment), per a prestar una bona cura als nostres usuaris, combreguem amb les seves bases i amb orgull diem que ens ha fet replantejar i repensar cap on ens desviem, però no estem d'acord en fer un dogma de fe del mateix, creiem que la gamma de grisos és àmplia i veure només el negre o el blanc és de persones amb límit de mires.

-Recordem que en el nostre sector, qui gaudeix del servei no és normalment qui el contracta i tampoc qui ho paga això fa que la perversió de l'oferta destini el seu model als que contracten i/o paguen, obviant en múltiples ocasions la voluntat de qui ha de residir i rebre les atencions i cures pactades, així com les seves necessitats a cobrir.

Sota aquesta premissa és molt fàcil fer normatives i lleis sense pensar en l'usuari final i més fàcil encara oferir a les famílies estructures fastuoses però innecessàries i encaridores de la quota mensual a abonar. Siguem honrats i reconeguem que en un país amb uns pressupostos com els que ens obliguen a tenir, moltes meravelles no es poden fer.

Per finalitzar indicar que és tan fàcil tot com deixar l'assistència i legislació del marc social de la nostra gent gran, als que coneixen el sector des de dins no des de nobles despatxos, gairebé sempre en les altures. En la nostra administració hi ha tècnics excel·lents hi ha fé que els coneixem, persones que fa anys que treballen al nostre costat i tenen molt però que molt clars els conceptes i que sens dubte en llegir aquestes línies se sentiran identificats i fins creiem ens donaran la raó. Encara que sigui parcialment, cal deixar-los treballar hem de despolititzar aquest sector de la dependència, les nostres urgències i prioritats no entén de colors, i només lluiten per donar vida als anys, i atorgar un digne final a vides dedicades a aquest país i gràcies a les quals, s'ha aconseguit que en l'actualitat siguem una nació europea i democràtica, tots desitgem treballar units, tots tenim cabuda en aquest sector, el social, cadascun potser amb peculiaritats específiques però sense trepitjar ni menysprear a l'altre, sens dubte parlar de solidaritat empresarial és tan de absurd com creure en el ratolí Perez, però des de UPIMIR no ens cansarem de sembrar el "bon rotllo", de ser reconeguts com una patronal transparent, impol·luta i solament dedicada a la millora sectorial i la cooperació amb qui així ho vulgui fer, sigui o no associat.

Pel bé de tots, tant de bo aquest any 2016, d'impàs per a moltes coses, sigui l'any de repensar el model de centre que en la pròxima dècada molts de nosaltres mateixos necessitarem o desitjarem sense que siguin les dues coses exclusives entre si.

Des de UPIMIR feliç 2016 a tots els que vinguin carregats d'energia positiva per donar aquest pas i la recomanació d'apartar de la nostra trajectòria i la dels nostres usuaris els altres, amb el convenciment que aquests últims segur no existeixen.

Acabarem amb una frase de Juan Donoso Corts que reflecteix el que hem volgut plasmar en aquest text "cal unir-se no per estar junts, sinó per fer alguna cosa junts" així de senzill així de complicat és el tema .